

Editorial

Și ne iartă nouă, precum și noi iertăm!

Atunci, chemându-l Stăpânul său îi zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat. Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum și Eu am avut milă de tine? (Mt. 18, 32-33)

Omul Împărat Care a făcut socoteală cu slujitorii Săi, nu este nimeni altul decât Fiul lui Dumnezeu, Împăratul cerurilor, a cărei Împărăție nu este una pământească, din lumea aceasta, ci una cerească. Slugile sunt toți oamenii, dar în

urmare a împlinirii cuvântului, este un câștig, în timp ce fiecare faptă rea este ca o pierdere.

Diferența mare între datoria de zece mii de talanți și cea de o sută de dinari vine de la deosebirea între păcatele săvârșite împotriva lui Dumnezeu și cele săvârșite împotriva omului, pentru că de multe ori vederea omului ne oprește să mai păcătuim, în timp ce înaintea lui Dumnezeu suntem tot timpul, și El vede, cunoaște gândurile, vorbele și faptele noastre, și totuși nu ne rușinăm.

Socoteala începe cu un datornic care datora zece mii de talanți, această nesfârșită datorie am făcut-o prin păcatul original, toți fiind supuși morții,

și prin marile păcate omenești, întocmai ca un om care a primit și a împrumutat foarte mult de la Stăpânul său, dar fără să aducă niciun câștig. Atunci a poruncit vinderea a tot ceea ce avea, fapt ce arată pierderea tuturor darurilor primite, despărțirea de comuniune, adică înstrăinarea de Dumnezeu, dar bunătatea și milostivirea Stăpânului, care se vede în aceea că, deși

DATORNICUL NEMILOSTIV MATEI XXIII-35

① ÎMPĂRĂTUL IARTĂ DATORIA SLUGII. ② SLUGA NU ÎNCĂDUCE TOVARĂȘULUI O AMÂNARE DE PLATĂ A DATORIEI SĂLE. ③ SLUGA E PUSĂ SĂ ȘI RĂCHITE DATORIA.

special cei care trebuie să răspândească învățătura creștină, cuvântul dumnezeiesc, și împreună cu ei și aceia care au luat cu împrumut de la slugile sale, așa încât fiecare faptă bună făcută, ca

i se arată imensa datorie, totuși El îi ascultă cererea când se roagă pentru îndurare, și nu numai că îi dă o amânare a datoriei, imposibil de plătit, așa cum cere datornicul, ci l-a iertat, adică i-a șters-o cu totul, deci nu este o judecată pentru pedepsire, ci una pentru îndreptare, ca acest datornic să devină și el iertător cu tovarășul său. Cu alte cuvinte copleșit de bunătatea pe care a primit-o din partea Stăpânului, să dea și el mai departe din această bunătate! Din acest fel de a proceda al Stăpânului se arată limpede că fiecare dintre noi este lucrătorul sentinței ce o vom
(continuare în pagina 2)

Cuprins

Nașterea Maicii Domnului	3
Convorbirea lui Iisus cu Nicodim	4
Poezie creștină	5
Originea Praznicului Înălțării Sfintei Cruci	8
Stropi din peniță	9
Urmarea lui Hristos	10
Pescuirea minunată	11
Actualitate	12

Și ne iartă nouă, precum și noi iertăm!

(urmare din pagina 1)

primi în momentul în care Stăpânul va face socoteală cu noi.

Darurile pe care ni le-a dat Stăpânul constau din aceea că ne-a creat din nimic și pentru noi a creat întreaga lume văzută și nevăzută, dacă ținem seama că „îngerii oare nu sunt toți duhuri slujitoare, trimise ca să slujească, pentru cei ce vor fi moștenitorii mântuirii?” (Evr. 1, 14), ne-a înzestrat cu suflet nemuritor, ne-a pus peste toată făptura cea văzută, încununându-ne cu cinste și cu slavă, și peste toate acestea ne-a mai dăruit și un alt mare dar, iertarea, fără de care nimeni nu s-ar fi mântuit. Deci și noi, la rândul nostru, trebuie să iertăm, adică să ștergem datoriile de o sută de dinari ale semenilor noștri, acele mici greșeli făcute împotriva noastră.

Sf. Ioan Gură de Aur, compătimentându-l cu dragoste părintească pe vinovat, demonstrează ce transformare înfricoșătoare se petrece cu omul supus patimilor, pentru că cel supus lăcomiei, răutății și cruzimii, ajunge prin astfel de fapte să experimenteze o răutate fără margini, o răutate diabolică, care îi zdrobește sufletul și îl face nu numai incapabil de a mai primi vreun fel de împărtășire a harului dumnezeiesc, ci îl face chiar vrăjmaș al lui Dumnezeu. Astfel că datornicul, tulburat fiind de asemenea patimi, ar fi căutat să se judece cu cineva nu numai pentru o datorie de o sută de dinari, ci chiar și pentru unul singur, numai pentru a-și satisface sălbatica voință.

Cea de-a doua înfățișare a datornicului înaintea Stăpânului reprezintă momentul judecății, când fiecare vom da seama de relele pe care le-am făcut. Stăpânul nu stă deoparte, singur, la judecată cu acest slujitor, ci este înconjurat de toate slugile Sale, care sunt îngerii și sfinții, și care ne vor acuza și pe noi înaintea lui Dumnezeu, pentru că ei au putut să ierte precum Dumnezeu a iertat, iar noi nici nu am vrut. Acum Stăpânul, Cel ce cunoaște și inimile și cele ascunse ale noastre, Se arată nu doar Drept, ci Se arată mândru iubitorul de oameni, către acest urător de oameni. Dacă la întâia judecată Stăpânul nu i-a grăit direct, ci i-a permis să se roage pentru iertare, acum îi spune pe față despre toată răutatea lui și îl condamnă la osânda veșnică. Acum prea mult Milostivul Dumnezeu nu mai dă voie nemilosului rob să deschidă gura pentru

a mai cere iertare ca atunci, ceea ce arată că noi oamenii vom fi lipsiți de orice putere de a ne apăra înaintea lui Dumnezeu de faptele noastre cele rele, și vom sta plini de rușine înaintea Celui Care ne-a iubit fără măsură, în timp ce noi am lepădat toată dragostea Lui.

Mântuitorul nu mai dă oamenilor nemilostivi, asemenea acestui datornic, puterea de a spune despre Dumnezeu „Tatăl nostru”, ci spune „Tatăl Meu”, arătând că dacă noi vom fi asemenea acestei slugi rele, vom fi lipsiți de acest dar, de a fi numiți fii ai lui Dumnezeu, iar El să fie numit „Tatăl nostru”, pentru că Dumnezeu nu poate fi Tatăl celui plin de răutate.

Prin această pildă suntem îndemnați să iertăm și noi fraților care ne greșesc, datoria greșelilor lor, din inimă, pentru a nu fi condamnați la o pedeapsă asemănătoare cu a acestui datornic nemilostiv, la chinuri veșnice, pentru o datorie pe care nu o vom putea plăti niciodată. Deși cererile lor nu aveau aceeași măsură, una fiind legată de un semen de-al său în timp ce alta era în legătură cu stăpânul și o datorie imensă, totuși vedem că veșnicia noastră depinde de atitudinea față de aproapele nostru. Cu toate că darurile și chemarea lui Dumnezeu nu se iau înapoi, neascultarea noastră ne face nevrednici de asemenea daruri.

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a XI-a după Rusalii,

Pilda datornicului nemilostiv, Sf. Ev. Matei 18,

23-35, 5 septembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană

Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com

Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.

ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

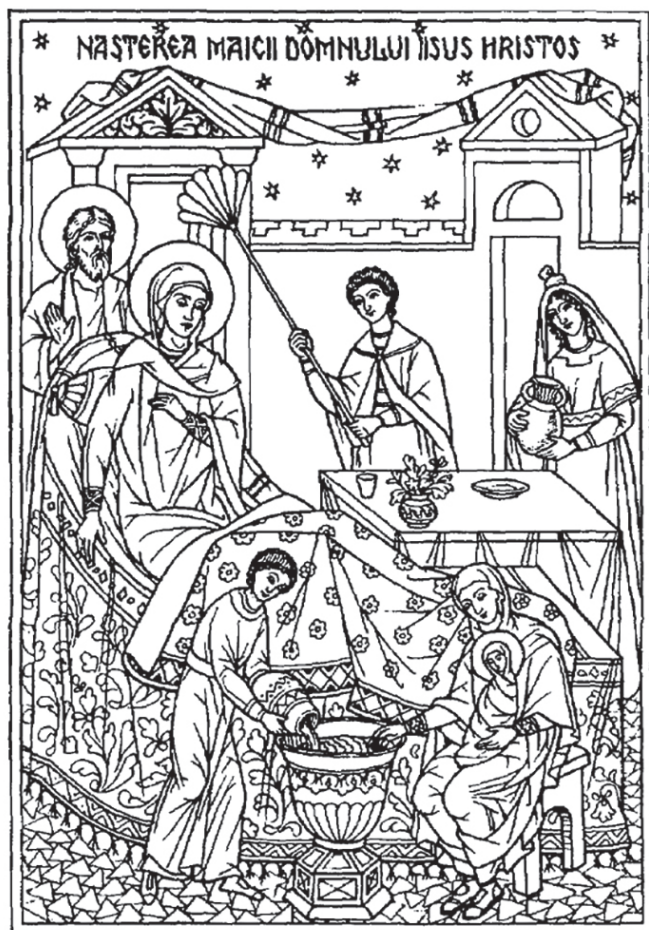
Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

Nașterea Maicii Domnului

„Nașterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea...” (Tropar)

Mare este cinstea și slava cu care Preabunul și Preaînduratul Dumnezeu a împodobit în cer pe Maica Domnului. Frumoase sunt cântările prin care îngerii o laudă pururea pe aceasta. Minunate sunt slujbele și rugăciunile care i se aduc ei de către toți fiii Bisericii lui Hristos aici pe pământ. Mărește sunt cuvintele de laudă pe care le-au alcătuit în cinstea ei sfinții și aleșii lui Dumnezeu. La luminatul praznic al Nașterii Maicii Domnului, adăugăm și noi o mică picătură de reflecție teologică la noianul cel mare al laudelor ei.

De ce oare Sfinții și dumnezeieștii Părinți, care au alcătuit Sinaxarul, au rânduit ca praznicele împărătești, care împodobesc anul bisericesc (1 septembrie - 31 august) să înceapă cu Nașterea Maicii Domnului și să se sfârșească cu Adormirea ei? Motivul tainic este acela că prin mijlocirea Maicii Domnului, Preamilostivul Dumnezeu a binevoit a începe și a termina planul mântuirii neamului omenesc din robia diavolului și din chinul iadului.

Acest plan l-a arătat Dumnezeu în chip tainic și umbros chiar de la începutul lumii, când a zis Evei că sămânța ei va zdrobi capul șarpelui (Fc. 3, 15).

Căci despre Hristos se zice: „sămânța femeii”, ca Unul ce nu S-a născut din sămânță de bărbat. Încă de la începutul lumii, Preabunul Dumnezeu a arătat în chip tainic prin Eva cea veche, pe cea nouă, duhovnicească, adică pe Maica Domnului, ce avea să nască, la plinirea vremii, pe noul Adam, Hristos, Care, prin întruparea Lui, a zdrobit capul șarpelui și al morții și al păcatului, căci precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia (I Cor. 15, 22).

În planul mântuirii neamului omenesc, Maica Domnului a mai fost închipuită de porumbița lui Noe. Căci precum aceea a adus lui Noe vestea cea bună a încetării potopului, așa și Maica Domnului, porumbița cea aleasă de Dumnezeu și de Duhul Sfânt, prin nașterea lui Hristos a adus în lume vestea cea mare a răscumpărării din robia păcatului. Iarăși, pe Maica Domnului a închipuit-o scara lui Iacov, pe care se suiau și se coborau îngerii lui Dumnezeu (Fc. 28, 12), căci Maica Domnului a fost scara pe care S-a pogorât Dumnezeu până la noi și prin care firea noastră s-a suit până la dreapta lui Dumnezeu.

Pe Maica Domnului a mai închipuit-o rugul cel aprins, care ardea și nu se mistuia de flacăra focului dumnezeirii (Ieș. 3, 2), căci ea a fost rugul cel duhovnicesc care a primit în sine focul dumnezeirii și nu s-a ars de el. Maica Domnului a fost închipuită și prin toiagul lui Aaron care a odrăslit (Num. 17, 8), căci și ea a răsărit din părinți sterpi și neroditori și întru feciorie petrecând, de la Duhul Sfânt a zămislit și a născut pe Hristos (Luca I, 35). Pe Maica Domnului a închipuit-o sfeșnicul cel cu șapte lumini (Ieș. 37, 17-24) fiindcă ea a strălucit în lume cu toate cele șapte daruri ale Duhului Sfânt. Maica Domnului a mai fost închipuită prin cădelnița cea cu totul de aur (Ieș. 37, 16; 40, 26-27), fiindcă ea a purtat în sine focul dumnezeirii.

Maica Domnului a fost închipuită prin cortul adunării, chivotul legământului și prin tablele Legii Vechi (Ieș. 40, 20-22), căci ea este cortul cel sfânt și sicriu însuflețit și tablă a Legii Darului. Maica Domnului a fost închipuită și prin ușa cea încuiată, pe care a văzut-o Proorocul Iezechiel, căci prin ea a trecut singur Dumnezeu și încuiată a lăsat-o, nestricând cheile fecioriei ei (Iez. 44, 2). Maica Domnului este împărăteasa cea preasfântă, preafrumoasă și preaîmpodobită, pe care fericitul ei strămoș, David prorocul și împăratul, a văzut-o prin Duhul Sfânt, stând de-a dreapta scaunului dumnezeirii, fiindcă Cel ce stăpânește fulgerele cerului în ea s-a oprit și a locuit (Ps. 44, 11). Maica Domnului a mai fost închipuită prin norul cel ușor, prin care S-a pogorât la noi Dumnezeu.

Maica Domnului este muntele cel sfânt, întru care a binevoit Dumnezeu (Is. 2, 2). Maica Dom-

nului este norul cel în chipul porfirii, cu raze de aur, întru care s-a ascuns soarele cel înțelegător, Hristos Dumnezeuul nostru. Maica Domnului a fost închipuită și prin chivotul Legii Vechi înaintea căruia a săltat de bucurie David proorocul și împăratul (II Regi 6, 2-5).

Din cele prea multe mărturii și simboluri care închipuiesc pe Maica Domnului, ne dăm seama că taina și temelia praznicului de astăzi își are obârșie foarte veche și este vestită de patriarhii și prorocii lui Dumnezeu. Acum este vremea să arătăm, măcar pe scurt, cum s-a împlinit în Legea Harului această dumnezeiască faptă a nașterii Maicii Domnului.

În Palestina, în orașul Nazaret, era un om ce se chema Ioachim și soția lui, Ana. Acești soți erau drepti și plini de toată fapta cea bună, fiind de neam cinstit și împărătesc. Dar aveau o mare mâhnire în această viață, căci nu aveau copii. Și, în acea vreme, cei ce nu aveau copii erau socotiți ca oameni urgisiți de Dumnezeu și blestemați, după mărturia Sfintei Scripturi, care zi-ce: „Blestemat este cel ce nu are sămânță în Sion și nu are urmași în Ierusalim”. De la asemenea oameni, nimeni nu avea voie să primească hrană, iar în biserică nu erau luați în seamă și nu li se primeau jertfele pe care le aduceau lui Dumnezeu.

Într-una din zile, fiind un mare praznic al iudeilor, s-au dus și Ioachim cu soția sa Ana la biserică și,

pentru multa lor osândie, au vrut să dea și ei ceva jertfă lui Dumnezeu din averile lor. Dar preotul nu a acceptat această jertfă a lor și cu cuvinte grele i-a muștrat, zicându-le: „Pentru ce îndrăzniți să aduceți jertfă lui Dumnezeu, fiind voi sterpi și neroditori?”. Atunci Sf. Părinți, umplându-se de rușine și de mâhnire, au ieșit afară din biserică și Ioachim a plecat spre munte, iar Ana s-a dus în grădina casei din Nazaret, unde s-au rugat Domnului să dobândească un copil, pe care să-l închine lui Dumnezeu. Îngerul lui Dumnezeu Gavriil li s-a arătat și le-a dat vestea cea bună. Apoi, Ioachim a intrat la femeia lui, iar Ana a zămislit și a născut la bătrânețe pe Prunca Maria.

Astăzi se cuvine să ne veselim, căci s-a născut pe pământ Maica Vieții, Fecioara Maria, cea mai sfântă ființă omenească pe care a ales-o Dumnezeu mai înainte de întemeierea lumii, ca să nască pe Iisus Hristos de la Duhul Sfânt în Betleemul Iudeii. Să se bucure astăzi pruncii și fecioarele, copiii și tinerii, mamele și văduvele, preoții și călugării că ni s-a născut nouă mamă duhovnicească și cea dintâi rugătoare, mângâietoare și mijlocitoare înaintea Preasfintei Treimi. Amin.

Prof. Mihai-Ionuț Coană

(reflecție la 8 septembrie, Sf. Ev. Luca 10, 38-42; 11, 27-28)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Convorbirea lui Iisus cu Nicodim

„Căci Dumnezeu așa a iubit lumea...” (Ioan 3, 16)

Când Dumnezeu a vrut să descopere lui Avraam taina iubirii Sale, l-a provocat să-l arate că-L iubește la fel de mult. Când Domnul l-a trimis pe patriarhul biblic să-l jertfească pe fiul său Isaac, singurul său fiu, pe muntele Moria, acesta a ascultat porunca și a plecat să-l jertfească. Într-o ascultare plină de în-

credere în Dumnezeu, tatăl a plecat să-și jertfească fiul, dar Dumnezeu a oprit mâna care era gata să îndeplinească această poruncă.

Patriarhul Avraam a avut „urechi de auzit” pentru glasul lui Dumnezeu și cei doi, Dumnezeu și omul, vorbesc ca de la Tată la tată. Fără a înțelege sensul tainic al acestei istorisiri sfinte, n-am putea să sesizăm revelația iubirii lui Dumnezeu în Hristos. Trecând însă de la tip la antitip, de la preînchipuire

și prorocie la împlinire hristică, vedem în această du-minică pe Iisus noul Isaac, ducând în spate Lemnul Jertfei Sale. El este cu adevărat „oaia jertfei” dumnezeiești despre care grăia, prin Duhul Sfânt, Avraam. El merge spre jertfă, spre cea unică și mântuitoare jertfă, pentru care nu mai exista vreo „oaie” care să-l ia locul.

Așa cum Avraam și Isaac mergeau împreună, și

În Jertfa de pe Golgota, Tatăl și Fiul merg împreună. Ei poartă dorul de care vorbește Sf. Ioan Evanghelistul: „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16). Dacă întrebăm Scriptura la ce „L-a dat” Tatăl ceresc pe Fiul iubit, ea ne răspunde: la Cruce, care înseamnă moarte și ocară. Crucea este „culmea pedepsei chinurii” și „pedeapsa cea mai crudă și cea mai cumplită”. Este culmea ocării și a blestemului: „blestemat este înaintea Domnului tot cel spânzurat pe lemn”, trupul unuia ca acesta trebuia să fie îngropat repede, pentru a nu spurca pământul Țării Sfinte (Deut. 21, 23).

Dar lângă Fiul Său, Tatăl așază lumea, lumea care era gata să piară, iar singura salvare a lumii, pe care Dumnezeu așa de mult a iubit-o, este ca Tatăl să-L jertfească pe Fiul. Este nu mică durerea Tatălui pentru Fiul, căci așa cum o descrie Profetul Isaia: „Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni, om al durerilor și cunoscător al suferinței, unul înaintea căruia să-ți acoperi fața” (Is. 53, 3). Tatăl își întoarce fața de la Fiul copleșit de păcatele lumii. El este străpuns de păcatele noastre și zdrobit de fărădelegile noastre, El este pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănilor Lui noi toți ne-am vindecat. Toți umblam rătăciți ca niște oi, fiecare pe calea noastră, și Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre (Cf. Is. 53, 4-6).

Moartea Fiului naște viața lumii, iar Jertfa Fiului

lui ne arată că iubirea Lui nu este mai prejos decât iubirea Tatălui. Sfinții Părinți spun că „Crucea este cel mai bun teolog”. Evanghelistul care ne vorbește astăzi a cunoscut iubirea de pe chipul Fiului Răstignit și a scris: „În aceasta am cunoscut iubirea: că El și-a pus sufletul Său pentru noi” (I Ioan 3, 16). Tatăl nu se desparte de Fiul Său și dragostea Tatălui pentru Fiul și pentru lume merg împreună. Spune mai departe Apostolul iubirii: „Întru aceasta s-a arătat dragostea lui Dumnezeu către noi, că pe Fiul Său cel Unul născut L-a trimis Dumnezeu în lume, ca prin El viață să avem. În aceasta este dragostea, nu fiindcă noi am iubit pe Dumnezeu, ci fiindcă El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său jertfă de ispășire pentru păcatele noastre... Și noi am cunoscut și am crezut iubirea, pe care Dumnezeu o are către noi” (I Ioan 4, 9-10, 16).

Iată cât de adâncă și cu totul dumnezeiască este tâlcuirea acestei Evanghelii, așezate în preajma Sărbătorii Împărătești a Înălțării Sf. Cruci. Taina iubirii lui Dumnezeu ni se descoperă ca un răspuns, iar răspunsul adecvat la iubire este iubirea. Când Dumnezeu ne iubește, voiește să ne ridice, prin Cruce, la iubire. Răspunzând cu iubire la iubirea Tatălui pentru noi, avem comunicare și cu Fiul „Cel dat” de „Cel Care mult ne-a iubit”. Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica dinaintea Înălțării Sf. Cruci,
Sf. Ev. Ioan 3, 13-17, 12 septembrie)

Sursă foto: ziarullumina.ro

Sfântul Voievod Neagoe Basarab (26 septembrie)

**Dumitra
Groza**

Îți mulțumim, Doamne Sfinte,
Cât pe lume vom trăi,
Că ne-ai fost un Bun Părinte,
Iar noi, în veci, Te vom cinsti!

Să țină trează credința
Ce-am primit-o moștenire;
Și-au luptat cu toată ființa
Pentru a noastră mântuire.

E-un copil curat și întărit
De harul Duhului Sfânt,
Crescut în duhul isihast atonit
Pe Domnul binecuvântând,

Că n-ai lăsat să dispară
De pe plaiul strămoșesc,
Credința adevărată
Din sufletul românesc.

Ne-am pus nădejdea-n Dumnezeu
De-a lungul anilor pe-acest pământ,
L-am venerat pe Fiul Său,
Fiind ocrotiți de Duhul Sfânt.

Că L-a avut povățuitor
De taină, al sufletului său,
Și L-a chemat în ajutor
Oricând, la bine și la greu.

Pentru c-am fost creștinați
De Cel dintâi Apostol al Tău,
Atâția oameni luminați
Au înțeles mesajul său.

Tu ne-ai trimis oameni cu har
Să facă pururi voia Ta
Să ne-ntărească-n credință
Și să ne-nvețe a ne ruga.

Virtuțile credinței creștine
Le-a deprins din copilărie
În familia Craioveștilor
Și-n a lor mare ctitorie.(Bistrița)

Credința-i la ea acasă
Pe-ale noastre plaiuri sfinte,
Păstrată prin generații,
De sute de ani înainte,

Preaînțeleptul Voievod
Al neamului românesc,
Sfântul Neagoe Basarab
Născut din os de neam domnesc,

C-a avut un erudit dascăl
Și cărturar desăvârșit;
Pe minunatul Macarie,
Ce-a devenit mitropolit.

De la omul fără carte,
Dar cu sufletul curat,
Până la vlăstare domnești
Tu pe toți i-ai luminat

Din ramura Basarabilor
Și-a Craioveștilor seminție,
A venit pe-acest pământ
Să aducă bucurie.(1482)

Înzestrat cu o minte strălucită,
Și educat de dascăli mari
A fost școlit la Bistrița olteană,
O mănăstire cu mari cărturari

Și-un prestigios loc de pelerinaj
Având călugări îmbunătățiți,
Ce duceau viață curată;
De Sfântul Grigorie ocrotiți.

Mereu, Neagoe a învățat
Credința adevărată,
Fiind un model de urmat
Pentru noi și lumea toată.

A adunat ca o albină
Nectarul Sfintelor Scripturi
Și ne-a lăsat drept moștenire
Noianul de învățături.

Inteligența scilpitoare,
Evlavia și credința-n Dumnezeu
Îl ajută să agonisească
Mai toată cultura timpului său.

Cunoștea atât de bine
Limbile țărilor vecine
Și de circulație europeană:
Slavona, sârba, greaca și latina.

Chiar Patriarhul Nifon
Al Constantinopolului,
Îi e profesor și duhovnic
În casa Craioveștilor.

Îl întărește-n credință
Sprijinindu-l cu folos
Și-l ajută să respecte
Învățătura Domnului Hristos.

În Cancelaria domnească
Devine un far luminat (la 20 ani);
Radu cel Mare-l recunoaște
Ca pe-un vlăstar preaînvățat.

Și i-a dat dregătorii,
Ce le-a-ndeplinit cu cinste,
Fiind mereu la înălțime
Prin fapte și învățăminte.

Însoțește în tot locul
Soliile-n Orient și Occident
În politica externă,
Ca un translator eminent.

Se dovedește-un bun familist,
Păstrând porunca divină,
Căsătorit fiind cu Despina,
O tânără „țarină” creștină.

Trei băieți și două fete,
Familia domnească-au întregit;
Din păcate, trei dintre ei,
De timpuriu au murit.

La zidirea Mănăstirii Dealu
Contribuie cu dărnicie:

O biserică-n stil fără precedent,
A lui Radu cel Mare ctitorie.

Se implică în tipărirea
Primului Liturghier (1508)
Și a Octoihului (1510),
Cu nădejdea către Cer.

Apoi, a Evanghelierului (1512):
Primele cărți de slujire, tipărite,
La Bistrița și la Dealu;
Și Țării Românești rânduite.

A fost investit ca domnitor,
Prin rânduiala lui Dumnezeu,
Al Țării Românești, spre ajutor,
Celor ce s-au rugat mereu.

Cum ajunge domnitor (în 1512),
Își ia rolul în serios,
Ca părinte al românilor
Și ucenic al Domnului Hristos.

În minunata calitate,
Tânărul Neagoe a încurajat
Meșteșugurile și comerțul,
Care mult s-au dezvoltat.

Relațiile de prietenie
Cu Ungaria a consolidat,
Iar cele cu Veneția și Roma
Să le medieze a încercat.

Începe ce bucurie, (1512)
Să zidească-o mănăstire
Superbă, la CURTEA DE ARGES,
Spre-a Fecioarei Maria cinstire,

Ce rămâne peste veacuri
Un remarcabil monument,
O capodoperă între biserici,
Iar pentru români...testament.

Construită-n timp record (1512-1517)
De meșteri iscușiți din multe țări,
Cu turlă ridicată în spirală
Ce privesc, falnic, spre-albastre zări.

A strâns în comuniunea
Dragostei ortodoxe creștine,
Sobor strălucit de mitropoliți
Spre slava Puterii Divine.

Nicicând nu se mai văzuse
Atâta fast la o sfințire
Și-a hotărât să fie hramul (15aug.)
A Maicii Domnului „Adormire”.

Pe drept cuvânt, a fost numit
Acest lăcaș „Sionul românesc”,
Încât și Sfânta Filoftea a dorit,
Să-și odihnească trupul îngeresc.

În această poartă a Cerului
Și sfântă casă a lui Dumnezeu,
Sfântul Neagoe Basarab, „prinț al păcii”
Își doarme, adânc, somnul său. (din 1521)

Că și-a zidit lăcașuri sfinte
Urmașilor spre închinat
Și permanent, ca un părinte,
Toate Bisericele a ajutat.

Sufletul și inima de aur
Au cucerit întreaga lume;
Creștinătatea-a profitat
De multele lui fapte bune.

Vistieria domnească
Parcă s-a tot înmulțit,
Ca „untelemnul văduvei”
Și deloc nu s-a golit.

Ca o candelă aprinsă
Grija lui veghea mereu,
Cu-o dărnicie necuprinsă,
Peste „casa” lui Dumnezeu.

Ctitoriile domnești
Au fost mereu sponsorizate:
Tismana, Vișina, Cotmeana, Cozia,
Nucet, Snagov, le-a ajutat cu de toate.

Cu multă milă pretutindeni,
Baierile pungii desfăcea;
Pe dreptmăritorii creștini și pe păgâni,
Din suflet, pe toți îi ajuta.

Ctitor al creștinătății
Se poate numi cu adevărat,

Că zeci de biserici creștine,
Din toată lumea a ajutat.

Stau mărturie documentele,
Într-un număr însemnat
Cu daniile anuale pentru mănăstiri,
De care toți creștinii s-au bucurat.

Obiectivele politice ale Sfântului
Ștefan cel Mare a continuat,
Cel care, cu toată priceperea
Și forța, Ortodoxia a apărut.

În 17 august 1517, Neagoe obține
Canonizarea învățătorului său,
Patriarhul Nifon, care i-a întărit
Credința în Bunul Dumnezeu.

La „Mănăstirea Curtea de Argeș”
Sfintele lui Moaște au fost aduse
Și pentru a spăla greșeala Lui Radu-Vodă,
Peste mormântul lui au fost puse.

O parte din Sfintele Moaște,
Au rămas aici, în Mănăstire,
Iar în 1949, au fost duse la Catedrala
Din Craiova, tot spre aleasă cinstire.

Purtând coroana împărătească,
A credinței în Domnul Hristos,
Sf. Neagoe este primul care îndeamnă,
Spre scrierea cea de folos,

Că mințile luminate sfătuiește
Să cerceteze, să scrie și să traducă,
Că cel ce caută, și găsește;
Și contribuția să-și aducă

În luminarea poporului
Nostru român, dar și străin,
Spre cunoașterea Sfintelor Scripturi,
De către oricare suflet creștin.

La început de secol XVI
S-a revărsat pe-acest pământ,
Prin duhul isihast athonit
Roua binefăcătoare a Duhului Sfânt.

Și a ajuns pământul românesc
Placa turnată-a rezistenței creștine,
Cu domnitori ce ocrotesc
Legile Puterii Divine.

Simțindu-și sfârșitul aproape,
Neagoe la toate s-a gândit;
Toate treburile domniei
Cu responsabilitate a rânduit.

Frumos la suflet și la chip,
Reprezentând pentru români
Un minunat prototip
Și-un simbol al dreptilor creștini.

Preaînțeleptul Voievod Neagoe,
Făclie purtătoare de lumină,
A călăuzit al său norod
Spre o viață demnă, creștină.

Adânc cugetător religios
Și Primul nostru mare teolog,
A purtat cununa lui Hristos
Ca principe creștin și mare pedagog.

Minune-a fost a sa domnie,
Iar cartea, o altă minune,
Ce reprezintă pentru urmași,
Un tezaur de înțelepciune,

Care va trăi în veșnicie
Pentru vasta-i complexitate
A cunoștințelor transmise,
Model de spiritualitate.

Cartea „Învățăturile lui Neagoe
(A lăsat-o ca moștenire)
Către fiul său Theodosie”
Și pentru întreaga omenire:

E-întâiul tratat de dogmatică,
O capodoperă scrisă pe hârtie,
Având ca bază Sfânta Scriptură
Și a omului politic Filocalie.

Prin carte, susține morala creștină,
Cu principii corecte și clare,
O slujire a dreptății și a binelui
Și o foarte bună guvernare,

A pământului strămoșesc,
A poporului român
Și mai ales o guvernare a sufletului,
În întreg spațiul creștin.

E-un testament duhovnicesc
Și o vastă enciclopedie
De învățături și concluzii,
După o corectă filosofie.

E-o primă carte românească
Ce permanent va dăinui,
În competiție cu lucrările universale
De-atunci, și care-n veci nu va pieri.

Prin ea, Neagoe Basarab arată
Unicitatea omului,
Ca ființă răscumpărată
Prin jertfa Mântuitorului.

Subliniază cu insistență,
Menirea fiecărui om pe pământ
Și condamnă cu vehemență
Crima contra oricărui om de rând.

Drept ocrotitor al celor oproșiți
Și al lor mare binefăcător,
Un real ajutor al celor necăjiți,
Iar al călugărilor, un mare cinstitor.

Duhul Filocaliei el a purtat
Peste ape-nvolburate,
Pe conducători i-a învățat
Să se poarte cu bunătate.

În urmă-i a lăsat lumină,
Cu raze ce și azi pătrund, biruitor,
Încrezător în Puterea Divină
Și-al Sfintei Treimi închinător.

Sfântul Neagoe Basarab rămâne
O floare a Grădinii românești,
Răsădită-n raiul desfătării,
Alături de cetele îngerești.

Îl preamărim ca domnitor,
Îl preamărim și ca sfânt,
Îl cinstim ca binefăcător
Odrăslit de-al nostru pământ.

A murit atât de tânăr (la 39 de ani)
Și a domnit doar nouă ani, (1512-1521)
Dar și-a lăsat amprenta-n Ortodoxie,
Ca „print” al păcii, fără dușmani.

A realizat atâtea lucruri bune,
În scurta viață de pe pământ,
Încât Biserica Ortodoxă Română,
L-a canonizat ca voievod sfânt. (2008)

La sfințenia acestui domnitor,
Este și Neamul Românesc părtaș,
Contribuind și el ca donator;
Ce va fi pe veci un demn urmaș!

Rămâne un erudit și sfânt domnitor
Pe care-l vom prăznui mereu, (26 sept.)
Iar pentru români, un veșnic rugător,
Sus, în cer, la Bunul Dumnezeu.

(26 sept. 2020)

Sursă foto: doxologia.ro

Originea Praznicului Înălțării Sfintei Cruci

Pentru a înțelege mai bine taina praznicului Înălțării Sfintei Cruci este necesar să aflăm de unde își trage rădăcinile acest mare praznic al ortodoxiei.

Trebuie subliniat faptul ca cinstita Cruce a fost preînchipuită mai înainte în Vechiul Testament.

Prima informație referitoare la Cruce o avem în cartea Facerii la patriarhul Iacov, care a binecuvântat în chipul Crucii pe Iosif, Manase și Efraim. (Facere 48, 13-19). Spre sfârșitul vieții lui, s-a închinat la vârful toiagului său, acesta simboliza Crucea înainte de venirea Legii celei Noi.

Imaginea cea mai clară a viitoarei Crucii o vedem în șarpele de aramă înălțat de Moise în pustiu, când unii evrei erau mușcați de șerpi veninoși. Fă-ți un șarpe de aramă și-l pune pe un stâlp. Toți cei ce vor fi mușcați de șerpi, să privească la șarpele de aramă și așa se vor vindeca (Numeri 21,8).

Simbol al Crucii este atunci când Moise, în lupta cu amaleciții, madianiții și cu alte popoare, se ruga lui Dumnezeu, ridicând mâinile în sus. Când Moise ținea brațele înălțate, Israel biruia pe Amalec, iar când le lăsa în jos, Amalec biruia. Ca să țină tot timpul mâinile ridicate, Aron și Or i-au sprijinit mâinile și astfel poporul lui Israel a biruit pe Amalec (Ieșire, 8-13). Toate aceste întâmplări sunt simboluri ale Crucii în Vechiul Testament.

Din punct de vedere istoric praznicul Sfintei Cruci este realmente legat de persoana Sfântului Împărat Constantin cel Mare. Tradiția ne pune în față cel mai important și minunat eveniment din viața Împăratului, convertirea lui. „Ea este asociată în mod obișnuit cu istoria celebră a apariției crucii luminoase pe cer, în timpul bătăliei dintre acesta și Maxentius; una dintre cauzele convertirii este astfel elementul miraculos. În orice caz, izvoarele legate de această întâmplare provoacă multă polemică între istorici. Știrea cea mai timpurie despre minune îi aparține unui creștin contemporan lui Constantin, Lactantius, care, în cartea sa „Despre moartea persecutorilor (De mortibus persecutorum), vorbește doar despre avertismentul pe care Constantin l-a primit în somn de a grava pe scuturile sale chipul semnelui dumnezeiesc al lui Hristos. Lactantius nu spune nimic despre viziunea dumnezeiască pe care Constantin se presupune că o va fi avut”.

Marele istoric creștin Eusebiu, episcopul Cezaarei, în lucrarea sa „Viața lui Constantin cel Mare”, relatează că „Împăratul însuși a spus și a confirmat prin jurământ celebra istorie despre cum e văzut el, în timpul marșului împotriva lui Maxențiu, pe cer, la asfințitul soarelui, o cruce luminoasă însoțită de cu-

vintele „prin aceasta vei învinge”. El și legiunile sale au fost cuprinși de uimire la o asemenea viziune. În noaptea următoare Hristos îi apără în somn lui Constantin, purtând aceleași semn, și-i porunci să facă o imagine a Crucii și cu ea să pornească împotriva dușmanilor. Imediat ce se iviră zori, Împăratul făcu cunoscut prietenilor săi uimitorul vis și apoi, chemând împreună meșteri, le descrie schițele din viziunea pe care o avusese și le porunci să confecționeze stindardul, labarum cum este cunoscut în istorie”.

Evenimentul propriu-zis al praznicului este strâns legat de descoperirea Cinstitei Crucii a Domnului nostru Iisus Hristos Mântuitorul lumii; Conform tradiției, Sfânta Împărăteasă Elena a dezgropat Crucea Domnului împreună cu celelalte două Cruci. Sinaxarul ne povestește următoarele întâmplare după ce i-a fost arătată Crucea pe cer împăratului Constantin: „Pentru aceasta, gândind întru sine la puterea Celui ce a fost răstignit e Cruce și crezând că Acesta este Adevăratul Dumnezeu și întărindu-se cu Botezul împreună cu mama sa, a trimis-o la Ierusalim ca să găsească Crucea Lui Hristos. Și a aflat-o ascunsă, împreună cu celelalte două Cruci, pe care Fuseseră răstigniți tâlharii; și nu numai Crucile ci și piroanele le-au aflat. Neștiind împărăteasa care ar fi Crucea Domnului, s-a arătat aceasta prin minune. O femeie

văduvă moartă, de care s-a atins Crucea a înviat; iar celelalte două Cruci ale tâlharilor nu au arătat nici un semn de minune. Atunci împărăteasa s-a închinat și a sărutat Crucea, împreună cu toată suita și, neputând încăpea tot poporul să se închine, s-a rugat ca măcar să o vadă. Atunci s-a suit Fericitul Macarie, patriarhul Ierusalimului, și a înălțat deasupra amvonului Cinstita Cruce și, văzându-o poporul, a început a striga; Doamne, miluiește! Și de atunci a început a se ține sărbătoarea Înălțării Cinstitei Cruci”.

„Îndată după descoperirea Adevăratei Cruci, cinstirea ei a fost încadrată în cultul liturgic al Bisericii. Punctul de plecare al acestui cult public și oficial al Sfintei Cruci a fost Sfințirea din 13 septembrie 335 a marilor biserici zidite de împăratul Constantin cel Mare pe locul calvarului și al îngropării Domnului (vestita biserică a Sfântului Mormânt, sau Martirion, cu basilica Sfintei Cruci), în care a fost depusă, tot atunci, spre păstrare, cea mai mare parte a lemnului Sfinți Cruci descoperită de curând. Vederea, atingerea și cinstirea acesteia devenită unul din obiectivele de căpetenie al mulțimilor de pelerini care începuseră să se îndrepte de aici înainte către Locurile Sfinte. Expunerea, (arătarea) și venerarea liturgică (publică și solemnă) a sfântului Lemn aveau loc la început de două ori pe an: o dată la 13 septembrie (ziua în care, precum spune pelerina apuseana Egeria, a fost aflată Sfânta Cruce) și a doua oară în Vinerea Patimilor. Ceremoniile sfinte care aveau loc în aceste două zile la Ierusalim le descrie pe larg, spre sfârșitul secolului IV pelerina Egeria”.

În decursul timpului, datorită evlaviei abundente a creștinilor, sărbătorirea Cinstitei Cruci se prăznuia și în Joia și Sâmbăta Mare.

După perioada iconoclastă cultul atribuit Sfintei Cruci a luat un mare avânt în ceea ce privește cinstirea lui de către creștinii drept-slăvitori. Astfel au început a se alcătui în cinstea și spre lauda Crucii: Slujba Acatistului; imne de laudă (canoane, conda-ce, tropare stihuri etc.)

Este necesar să amintim ca miercurile și vinerile de peste an sunt închinare Sfintei Cruci.

Sfânta Cruce este prezentă în toată viața și activitatea creștinului în sfintele locașuri, găsindu-se mai cu seamă în sfântul altar, deasupra catapetesmei, pe turla bisericii, la mormintele credincioșilor la răscrucile drumurilor, în casele credincioșilor, sau în locuri în care s-au întâmplat nenorociri sau fapte memorabile etc. Aceste lucruri „constituie o altă dovadă a prețuirii și respectului cu care evlavia ortodoxa a înconjurat totdeauna semnul sfânt al Jertfei Domnului și al Mântuirii noastre”.

Creștinii au acordat o importanță deosebită cinstirii Crucii atât în viața particulară cât și în cultul bisericii sub diverse forme: venerarea lemnului Sfintei Cruci, facerea semnului Crucii sau închinarea și invocarea ei în diverse împrejurări și momente, pelerinajele, zidirea de biserici închinare Sfintei Cruci, ca cele ridicate în secolul IV la Ierusalim și Roma, însă cea mai măreață cinstire adusă de evlavia credincioșilor este însăși Praznicul Înălțării Sfintei Cruci, care datează, după cum bine am amintit mai sus, de pe vremea marelui împărat bizantin Sfântul Constantin și a maicii sale împărăteasa Elena.

Pr. Alin-Constantin Nicola

(predică la Înălțarea Sf. Cruci, Sf. Ev. Ioan 19, 6-11, 13-20, 25-28, 31-35, 14 septembrie)

Sursă foto: cuvantul-ortodox.ro

Stropi din peniță

Slujirea în adevăr

*Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi
(Ioan VIII, 32)*

Un bătrân împărat, simțind că i se apropie sfârșitul, și-a chemat la căpătâi pe unicul său fiu și i-a spus:

- Fiule, a sosit vremea să urci pe tron, dar pentru aceasta e nevoie să-ți alegi viitoarea împărăteasă cu care să conduci în armonie imperiul și familia cât timp îți va rândui Dumnezeu. Vei avea armonie în jur, dacă te vei însoți cu o fată cinstită, care îți va arăta astfel, respect și credincioșie.

Și atunci, prințul a dat veste în împărăție că își caută aleasă.

Au venit din toate părțile fete de toate condițiile, frumoase, curate și cu dorința de a-i fi pe plac fecio-

rului de împărat. Sfetnicii de la curte au ales o sută dintre ele, pentru ca prințul să aibă de unde alege. Le-a chemat la el și le-a zis:

- Una dintre voi va împărți cu mine patul și împărăția, până la moarte. Vreau să știu bine dacă va fi în stare să cârmuiască alături de mine. Pentru aceasta, voiesc să mă încredințez cum mă iubește și cum îmi slujește cu devotament. Iată, fiecare aveți în față câte o glastră cu pământ. În fiecare ghiveci, am pus câte o sămânță, care, dacă va fi udată și îngrijită, anul viitor, pe vremea asta, va înflori. Cea mai frumoasă și mai îngrijită floare îmi va arăta ce mireasă îmi voi alege.

După un an de zile, fetele s-au prezentat la palat, fiecare având câte un ghiveci cu câte o floare, una mai frumoasă decât alta. Înfrigate de emoție așteptau pe prinț, ca să-și aleagă viitoarea soție. Erau vesele și nerăbdătoare. Numai una dintre toate, lăcrima ușor, ținând capul în pământ. Intrând în sala unde erau pretendentele, prințul a zărit-o pe fata întristată și, apropiindu-se de ea, a întrebat-o:

- De ce ești tristă? Căci unei împărătese nu i se cuvine să stea necăjită!

- Domnul meu, nu sunt vrednică să fiu împărăteasă, deși nu ți-am ieșit din poruncă! Iată, un an de zile am îngrijit această glastră, am udat mereu pământul și cu toate acestea, sunt singura fată care îți va aduce supărare, pentru că sămânța de care am avut grijă, nu a înflorit! Ghiveciul meu are doar pământ, nu cum te așteptai.

- Tânără domniță, așa și trebuia să fie, pentru că la toate, v-am dat sămânță stearpă, care nu putea rodi. Mai mult, tu ești sigura care mi-ai arătat adevărul, chiar dacă ai crezut că îmi va face supărare. De aceea, vreau ca tu, în adevăr să cârmuiești alături de mine.

Astfel, încercarea pretendentelor s-a încheiat.

Mulți dintre noi evităm adevărul, gândind că poate fi supărător. În locul lui, de cele mai multe ori alegem înfloriri, care mai de care mai frumoase și mai arătoase, dar care au sămânță stearpă, neaducătoare de rod bun. Alegem ca, în locul adevărului, să arătăm ce credem noi că ar plăcea lumii, amăgindu-ne pentru o plăcere de moment.

Mântuitorul Iisus Hristos a spus: **Eu sunt calea**,

adevărul și viața (Ioan XIV, 6). Urmându-l Lui, cu slujire și devotament, vom afla fericirea vieții veșnice.

Prof. Felicia Păunescu

Sursă foto: povesti-ro.weebly.com

Urmarea lui Hristos

Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie (Marcu VIII, 34)

Prin textul evanghelic de astăzi, Mântuitorul Iisus Hristos ne atrage atenția că nu putem să Îl urmăm fără lepădarea de sine și purtarea crucii. Fiecare om are datoria de a-și purta crucea, care poate însemna: suferință, boală, neajunsuri, singurătate, tristețe, deznădejde și multe altele.

Crucea nu poate fi acceptată doar ca suferință, ci și ca poartă spre înviere. În acest sens Mântuitorul ne asigură că purtând jugul său, bine facem, căci este ușor. Pentru a ajunge însă la desăvârșire este necesară răstignirea patimilor de tot felul. Prin credință și ascultare necondiționată de Dumnezeu, se poate ajunge la deznădejde și multe altele.

Lepădarea de sine, însă, în lumea noastră tumultuoasă, dinamică, cu multe responsabilități, cu multe preocupări, cu presiuni din toate părțile, este posibilă, după cum spunea Părintele Profesor Constantin Coman, numai aceasta ne va duce la împlinire, care ne va face cu adevărat fericiți. Numai prin lepădare de sine, prin renunțare la ambițiile personale, la propria plăcere sau la propria dreptate, se poate face experiența crucii. Perspectiva Evangheliei, recapitulată în calea crucii vine în tensiune cu calea lumii, care este perspectiva bucuriei lumești și a plăcerii lumești, adică a bucuriei și a plăcerii pentru tine însuși. Cuvintele sunt frumoase, dar numai experiența ne arată dacă o cale este sau nu valabilă. Suntem datori, măcar să încercăm și calea crucii, a lepădării de sine. Cealaltă cale nu este nevoie să o încercăm pentru că mergem pe ea de când ne naștem. O cunoaștem, îi cunoaștem și efectele.

Dacă suntem creștini, trebuie să împlinim porunca: Cine vrea să-Mi urmeze, să se lepede de sine, să-și ia crucea și

să-Mi urmeze! Astfel, nu putem să ne numim ucenici ai lui Hristos, Cel răstignit, dacă dorim doar o viață de plăcere, fără cruce. Domnul Însuși a fost trădat, bătut, scuipat, umilit, ucis. În Rugăciunea pentru ziua de vineri se spune: Mă rog însă bunătății Tale celei nespuse să mă învrednicești cu Darul Tău, Doamne, ca și eu să pot răbda patimi pentru credință, speranță și iubirea ce le am către Tine, precum Tu, Cel îndurat, ai răbdat pentru mântuirea mea.

Întărește-mă, o, Doamne ca de astăzi înainte să port Crucea Ta cu bucurie și cu mare căință, și să urăsc cugetele mele și voințele mele cele rele. Sădește în inima mea întristare de moartea Ta, ca să o simt precum au simțit-o iubita Ta Maică, ucenicii Tăi și femeile purtătoare de mir care stăteau lângă Crucea Ta. Amin.

Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu

(predică la Duminică după Înălțarea Sf. Cruci, Sf. Ev. Marcu 8, 34-38; 9, 1, 19 septembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Pescuirea minunată

„Și trăgând corăbiile la țărm, au lăsat totul și au mers după El” (Lc. 5, 11).

La Sf. Liturghie, s-a citit Sf. Evanghelie despre pescuirea minunată. De la început, observăm faptul că Mântuitorul era foarte cunoscut deoarece „mulțimea îl îmbulzea”. Și noi să căutăm să avem o viață cât mai apropiată de Hristos. Atunci când trecem printr-un moment mai dificil, să căutăm mai întâi ajutorul la Dumnezeu. Motivul era acela „ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu”. Astfel, se naște credința, căci ea „e din auzire” (Rm. 10, 17). Corabia reprezintă un simbol al bisericii. Dacă vom uni laturile ei, aceasta va avea o asemenea formă.

Ea e cea care ne salvează sufletul de la pedeapsa veșnică. Să nu uităm că din Vechiul Testament, corabia a prefigurat biserica. Deși în corabia lui Noe erau mai puțin de zece persoane, totuși acestea au scăpat de potop. Precum doar un lepros s-a întors să-l mulțumească Mântuitorului pentru că îl vindecase, la fel se întâmplă și în zilele noastre. Foarte puțini își mai aduc aminte să-l mulțumească lui Dumnezeu pentru tot ceea ce le-a dăruit. Paradoxal e că dacă îi mulțumim lui Dumnezeu, atunci El ne va dăruia mult mai multe.

Simon pare să fie lipsit de credință deoarece zice că n-a prins „nimic”. Însă, „după cuvântul” Mântuitorului, acesta decide să-L asculte. Uneori nu suntem siguri de poruncile Mântuitorului, dar aceasta nu înseamnă că nu trebuie să le împlinim. Rodul ascultării e reprezentat de faptul că „au prins mulțime mare de pești”. Așadar, Mântuitorul ne dăruiește și pe cele lumești, că El a zis: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă.” (Mt. 6, 33). Astfel, bunurile vremelnice se vor adăuga comorii veșnice pe care o vom primi dacă îl ascultăm pe Dumnezeu. Avem falsa impresie că oamenii bogați sunt fericiți. Bucuria adevărată nu se rezumă la averea trecătoare.

Ioan Slavici spunea că „omul să fie mulțumit cu sărăcia sa, căci, dacă e vorba, nu bogăția, ci liniștea colibei tale te face fericit”. Foarte adevărate sunt aceste cuvinte. O avere făcută în mod necinstit ne va produce multă tulburare. Chiar dacă suntem fericiți din punct de vedere lumesc, totuși conștiința noastră ne va muștra pentru fapta rea pe care am ales s-o săvârșim. Petru s-a dovedit a fi foarte credincios. Însă, tot el e cel care zice despre sine că e „om păcătos”. Să observăm faptul că înainte de a ne împărtăși, preotul mărturisește că e „cel dintâi dintre păcătoși”. Dacă am avea gândire smerită în fiecare moment, cu greu i-am mai osândi pe ceilalți.

„Spaima” lui Petru era firească. Însă, aceasta nu înseamnă că trebuie să lăsăm teama să ne cuprindă. Expresia „pescari de oameni” înseamnă că Petru, Ioan și Iacob aveau să devină apostoli. Totuși, aceștia nu i-ar fi putut învăța pe oameni ceea ce ei n-ar fi împlinit, de aceea, au înțeles că renunțând la cele vremelnice, doar așa le vor dobândi pe cele veșnice. Pe Dumnezeu trebuie să-L iubim mai mult decât orice. Chiar dacă e firesc să mai și greșim, imediat după ce am păcătuat, trebuie să căutăm să ne spovedim. Atunci când ne murdărim haina de pe noi, imediat o schimbăm și o ducem la spălat.

Dacă în ceea ce privește pe cele lumești, procedăm așa, cu atât mai mult trebuie să facem în ceea ce privește pe cele duhovnicești. Să nu amânăm momentul pocăinței. „Cel rău” ne zice la ureche că avem timp să ne pocăim.

Nimeni nu poate să ne garanteze ziua de mâine. Ispita e mare, dar credința noastră trebuie să fie una puternică. E adevărat că pe moment va fi greu să renunțăm la plăcerile vieții, dar ulterior vom vedea că doar așa vom obține totul, lăsând deoparte un lucru neînsemnat. E așa de ușor să zicem că ar fi fost bine să fi făcut un anumit lucru de mai mult timp. Totuși, aceasta nu înseamnă că e prea târziu să punem un început bun vieții noastre. Acest moment poate să fie oricând.

Nu trebuie să așteptăm să vină Postul Mare pentru a ne lăsa de păcate. Ziua de azi poate să fie ziua în care ne naștem pentru o nouă viață. Tot trecutul nostru păcătos va fi șters cu buretele, dacă vom alege să ne îndreptăm. Avem atât de multe exemple. Primul om din Rai a fost un tâlhar. Ne aflăm în ultima duminică a primei luni a anului bisericesc. Azi, de asemenea, prăznuim pe Sf. Neagoe Basarab, fost domnitor. Așadar, avem și modele demne de urmat din țara noastră.

E adevărat că singur nu putem să facem nimic bun. Însă, aceasta nu înseamnă că trebuie să fim lipsiți de credință. De fapt, două pericole enorme ne pândesc. Unul dintre acestea e reprezentat de faptul de a ne considera atât de buni încât să nu mai avem nevoie de Dumnezeu. Însă, există și cealaltă extremă care e cel puțin la fel de periculoasă. Să ne pierdem încrederea în Dumnezeu. În realitatea, cele două se leagă. Prima dată ne vedem cei mai buni. Apoi, când ajungem într-un moment limită, ne pierdem speranța. Aceasta trebuie să moară ultima dată. Mai bine zis, cea în Dumnezeu nu trebuie să piară niciodată. Dumnezeu trebuie să fie prima noastră speranță, nu ultima. E adevărat că e foarte ușor să-i judecăm pe ceilalți, considerând că fiind slabi în credință. Fără doar și poate că nici unul dintre noi, nu și-ar dori să fie în locul lui Iov. Însă, dacă am avea măcar un sfert din credința acestuia atunci cu siguranță că viața noastră s-ar schimba. Puterea lui Dumnezeu e neînțeleasă pentru mintea omenească. Slăbiciunea firii omenești e ușor de văzut. Cât de rapid s-ar fi putut îneca Petru.

Totuși, vedem că Dumnezeu nu uită să ne ajute. Atât de des, auzim, din păcate, „de ce?”, ci foarte rar, „Doamne ajută-ne!”. E adevărat că primim imediat ajutorul lui Dumnezeu.

Însă, de nenumărate ori, Mântuitorul a arătat că avem nevoie de o credință puternică. De fapt, a vorbi despre o credință slabă înseamnă a enunța o credință falsă. Spaima e ceva firesc. Dar, aceasta devine periculoasă atunci când duce la disperare. De fapt, stresul ni-l facem singuri pentru că avem impresia că soluții nu mai avem. Deși, mereu, observăm că apare salvarea, de fiecare dată când ajungem din nou într-un moment dificil, ne comportăm la fel. A greși o dată e omenește, însă, a continua să repetăm aceeași greșală, dă dovadă de lipsă de voință. Dacă am face un mic efort, cu siguranță că am putea să reușim să ne schimbăm.

Viața pare să aibă multe momente dificile când credem că nu mai putem să mergem mai departe. Doar că Dumnezeu e mereu alături de noi. Mereu să-L cerem ajutorul Său. Amin.

Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu

(reflecție la Duminica a XVIII-a după Rusalii,
Sf. Ev. Luca 5, 1-11, 26 septembrie)

Cunoscutul medic Vladimir Zelenko critică vehement vaccina- rea anti-Covid, pe care o consideră un experiment eugenist

Dr. Vladimir Zelenko este cunoscut la New York pentru găsirea unui tratament preventiv foarte eficient pentru Covid 19. A publicat numeroase studii și a vindecat mii de persoane. În cele de mai jos explică în fața unui tribunal rabinic – Beth din – de ce vaccinarea actuală anti-covid este o erezie științifică cu mult mai periculoasă pentru sănătatea publică decât ceea ce afirmă Doxa.

În acest video revine asupra cifrelor farmacovigilenței din Statele Unite care arată o mortalitate catastrofală a celor mai tineri și avorturi spontane de 8 ori mai multe la femeile gravide. El arată că și dacă întreaga planetă ar avea covid, ar fi maxim 35 milioane de decese; dimpotrivă, dacă s-ar vaccina 7 miliarde de indivizi, așa cum preconizează Bill Gates, ar fi aproape 2 miliarde de morți! Mai amintește că mortalitatea a explodat în Israel începând cu sfârșitul lui decembrie.

Dr. Vladimir Zelenko vorbește de genocid planetar și ar fi complicat să fie acuzat de antisemitism, din moment ce vorbește în fața unor rabini! Dr. Vladimir Zelenko este medic de familie agreat de Consiliul de Administrație de peste 20 de ani. A fost descris de către pacienții săi ca membru al familiei a mii de familii și este un medic consilier pentru Corpul Ambulanțelor Voluntare la Kiryas Joel din New York.

Dr. Zelenko a elaborat cunoscutul protocol Zelenko care a salvat nenumărate vieți în lumea întreagă.

– Bine ați venit, Dr. Zelenko. Mulțumesc că ne sunteți alături. Aș dori să comentați subiectul nostru.

– Vă voi împărtăși pe scurt experiența mea. Echipa mea a tratat în mod direct 6000 de pacienți. Am format sute de medici care acum își formează studenții. Și, ca grup, am tratat milioane de pacienți, cu succes. Președintele Trump a fost pacientul meu, Rudy Giuliani a fost pacientul meu, Rabi Haim Kanievsky a fost pacientul meu, Rabi Litzman, ministrul vostru, al sănătății, din Israel anul trecut a fost pacientul meu. Vă spun doar ce persoane m-au contactat pentru tratamente, printre care și președintele Bolsonaro din Brazilia.

Acum, experiența mea mi-a dat o perspectivă unică în abordarea Covid 19, care îi ține pe oameni departe de spital. În ceea ce privește copiii, singurul motiv pentru care ați vrea să-i tratați este dacă credeți în jertfirea copiilor... Dacă vreți să faceți experiențe pe copii ca pe carbon, este un foarte bun motiv să le faceți o injecție. Altfel nu este necesar. Vă voi explica.

De fiecare dată când evaluați un tratament, trebuie să-l examinați sub trei unghiuri: 1. Este sigur? 2. Funcționează? 3. Aveți nevoie de el? Nu trebuie să-l utilizați numai pentru că aveți capacitatea, trebuie să fie o necesitate medicală, trebuie să aveți nevoie!

Uitați-vă la CDC, la statisticile pentru copiii sub 18 ani care sunt sănătoși, indicele de supraviețuire este de 99, 998% – indicele de supraviețuire fără tratament. Așa cum a spus Dr. Yeadon, virusul gripei este mai periculos pentru copii decât Covid-19. Și el a făcut o estimare că vreo sută de copii la un milion ar putea muri din cauza vaccinării. Cred că numărul ar putea fi mult mai ridicat și am să vă explic și de ce.

Dacă aveți un grup demografic care nu are niciun risc de a muri de o boală, de ce l-ați injecta cu o otrăvă mortală? Hai să vedem dacă funcționează. Sunt două țări din lume care au cel mai mare număr de cetățeni vaccinați: Israel, cu un indice de vaccinare ridicat, de 85%, și o națiune de pe o insulă din oceanul Indian, Seychelles, unde sunt peste 80% de persoane vaccinate. Cele două țări cunosc o epidemie cu varianta Delta. Vă rog, lăsați-mă să vă pun o întrebare: dacă ați vaccinat majoritatea populației dumneavoastră, de ce mai aveți încă epidemie? Asta este numărul unu și, numărul doi: de ce să mai faceți a treia doză cu același lucru care nu a mers primele două dăți? Asta ca să știm dacă funcționează sau nu.

Hai să vorbim despre siguranță. Iată adevărata problemă! Sunt trei nivele de siguranță sau de decese, pe carte trebuie să le vedem. Unul este acut, altul subacut și pe termen lung.

I) Acut, așa defini din momentul injectării până la trei luni. Riscul nr. 1 al injectării este formarea de cheaguri de sânge, așa cum a spus Yeadon și conform institutului Salk, de altfel. Apropos! Tot ceea ce spun este susținut de documente, așa că vă rog să nu mă credeți pe cuvânt, faceți propria voastră cercetare. Pot să vă furnizez dovezi la tot ceea ce spun. Conform Institutului Salk, când o persoană primește o injecție cu așa ceva, corpul devine o uzină producătoare de proteine Spike, producând trilioane de proteine Spike care migrează spre endoteliu ce captează interiorul vaselor sanguine. Și sunt, în mod esențial, mici spini în interiorul sistemului vascular. Cum celulele sangvine circulă printre ele, se deteriorează și astfel cauzează cheaguri de sânge. Dacă acestea ajung la inimă, apare o criză cardiacă; dacă se întâmplă în creier, se produce un AVC. Deci, prima cauză de decese pe termen scurt este formarea de cheaguri de sânge. Și cele mai multe se petrec în primele 3-4 zile. 40% se întâmplă în primele trei zile după injectarea acestei otrăvi mortale.

Acuma, cealaltă problemă este că provoacă o miocardită ușoară sau o inflamare a inimii copiilor, sau a tinerilor adulți.

Și a treia problemă, cea mai îngrijorătoare, este, potrivit unui articol din New England Journal of Medicine, conform datelor lor preliminare, rata de avorturi spontane în primul trimestru, la femeile care se injectează în timpul primului trimestru de sarcină, crește de la 10% la 80%. Vreau să înțelegi ce tocmai v-am spus: rata de avorturi spontane în primul trimestru la femeile gravide când sunt vaccinate crește cu un factor de 8! Sunt date preliminare și pot să se schimbe în timp, dar vă spun numai situația de astăzi. Aceasta este cea mai mică problemă.

II) Cea de-a doua problemă este moartea subacută, care este următoarea. Studiile, care au fost făcute pe animalele injectate cu aceste vaccinuri, au arătat ca toate animalele au reacționat bine prin generarea de anticorpi. Când au fost atacate de virusul împotriva căruia au fost imunizate, un mare procent din ele au murit. Și, când s-a investigat, s-a descoperit că sistemul lor imunitar le-a omorât. Asta se numește cam așa: „amplificare dependentă de anticorpi” (ADE: Antibody-Dependent Enhancement) sau amorsaj patogen sau amplificare paradoxală a sistemului imunitar. Dar e un fapt că multe din aceste animale au murit. Poți contrazice susținând că poate oamenii sunt diferiți de aceste animale. Răspunsul meu este: poate! Totuși, aceste studii nu au fost făcute! Voi sunteți cei pe care se fac studiile în acest moment! Directorul de la Pfizer a spus: „Israelul este cel mai mare laborator al lumii”. Și, deci, aceste studii, pe termen lung pot exclude

Doctorul Luc Montagnier, laureat al Premiului Nobel pentru medicină pentru descoperirea HIV, a spus că este cel mai mare risc pentru umanitate și cel mai mare risc de genocid din istoria omenirii. Și, deci, riscul unei reacții ADE la oameni, care se produce mai târziu, nu este exclus.

Întrebarea mea este următoarea: de ce aș vaccina pe cineva cu o substanță potențial distrugătoare și mortală, fără să exclud mai întâi acest risc?

III) Și, al treilea element, consecințele pe termen lung. Sunt dovezi incontestabile că aceasta afectează fertilitatea, perturbă funcția ovarelor, reduce nr. de spermatozoizi. Numărul 1.

Numărul 2, crește cu certitudine numărul de boli autoimune. Cine știe, de-a lungul timpului, cum aceasta va reduce durata de viață. Și, săptămâna trecută, a fost publicat un articol care arată că aceasta crește riscul de cancer.

Deci, din orice unghi ai privi, fie în context acut, în care provoacă cheaguri de sânge, inflamația inimii și avorturi spontane la jumătatea sarcinii, fie în context sub-acut, în care poate antrena o reacție imunitară patologică dezastruoasă, fie pe termen lung, când provoacă o creștere a bolilor autoimune, cancer și infertilitate. Este foarte îngrijorător!

Sursa: cuvantul-ortodox.ro